

Instytut Pamięci Narodowej - Archiwum

<https://archiwum.ipn.gov.pl/pl/sledztwa/sledztwa/oddzialowa-komisja-we-wroclawi/31478,Sledztwa-zakonczone-skierowaniem-aktu-oskarzenia.html>
05.04.2026, 03:04

Śledztwa zakończone skierowaniem aktu oskarżenia

1. W dniu 27 grudnia 2016 r. skierowano do Sądu Rejonowego w Wałbrzychu II Wydziału Karnego akt oskarżenia przeciwko Leszkowi L., byłemu Komendantowi Wojewódzkiemu Milicji Obywatelskiej w Wałbrzychu.
Leszka L. oskarżono o popełnienie 92 zbrodni komunistycznych, stanowiących jednocześnie zbrodnie przeciwko ludzkości, polegających na wydaniu w okresie od 12 do 17 grudnia 1981r. decyzji o internowaniu 92 osób. Oskarżony wydając poszczególne decyzje, powoływał się na przepisy nieistniejącego aktu prawnego w postaci dekretu z dnia 12 grudnia 1981r. „o ochronie bezpieczeństwa Państwa i porządku publicznego w czasie obowiązywania stanu wojennego”, a w konsekwencji bezprawnie pozbawił wolności 92 pokrzywdzonych.
W dniu 12 lutego 2018r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu uniewinnił oskarżonego Leszka L. od popełnienia wszystkich zarzuconych mu aktem oskarżenia czynów.
W dniu 4 października 2018r. Sąd Okręgowy w Świdnicy IV Wydział Karny Odwoławczy, w następstwie złożonej apelacji uchylił wyrok z dnia 12 lutego 2018r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wałbrzychu.
W dniu 27 marca 2019r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny otworzył przewód sądowy w sprawie p – ko Leszkowi L., po uchyleniu wyroku przez Sąd Okręgowy w Świdnicy. Oskarżyciel publiczny przedstawił zarzuty oskarżenia. Sąd uznał za ujawnione dowody, które nie miały wpływu na uchylenie wyroku i w celu udzielenia głosu stronom rozprawę odroczył.
W dniu 21 czerwca 2019r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny ogłosił wyrok w sprawie p – ko Leszkowi L. oskarżonemu o przestępstwa o przestępstwa z art. 189 §2 k.k. w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 Ustawy o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.
Sąd uznał, że oskarżony Leszek L. w zakresie zarzuconych mu czynów (z wyłączeniem 3 czynów) dopuścił się bezprawnego pozbawienia wolności pokrzywdzonych, przy czym każdorazowo okresy bezprawnego pozbawienia wolności nie przekraczały 7 dni (art. 189 par. 1 k.k.), a to z uwagi na publikację dekretu o stanie wojennym. W konsekwencji tej kwalifikacji prawnej, Sąd umorzył w tym zakresie postępowanie - wobec przedawnienia karalności zarzuconych przestępstw (art. 17 par. 1 pkt 6 k.p.k.). Jednocześnie Sąd uniewinnił oskarżonego Leszka L. od popełnienia czynów dot. bezprawnego pozbawienia wolności 3 osób z uwagi na to, że decyzje o internowaniach oskarżony wydał w dniu 17 grudnia 1981r. , a zatem już w dacie publikacji dekretu o stanie

wojennym.

Od powyższego wyroku wywiedziono apelację. W dniu 22 listopada 2019r. Sąd Okręgowy w Świdnicy zmienił wyrok Sądu I – instancji, poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej przepisu z art. 3 ustawy o IPN (zbrodnia przeciwko ludzkości) oraz uniewinnił oskarżonego od popełnienia jednego z zarzucenym mu czynów . W ustnych motywach Sąd wskazał , że w jego ocenie brak jest podstaw do przyjęcia , że zarzucone oskarżonemu czyny stanowiły zbrodnię przeciwko ludzkości. W sprawie uzyskano pisemne uzasadnienie wyroku z którego wynika między innymi, że w ocenie sądu odwoławczego, czyny przypisane oskarżonemu zagrożone były w chwili ich popełnienia karą nieprzekraczającą 5 lat pozbawienia wolności, co przy zastosowaniu też przyjętych w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2010r. oznacza, że ich karalność ustała z dniem 1 stycznia 1995 roku.

W dniu 16 kwietnia 2021r. Sąd Najwyższy uwzględnił kasację Dyrektora Głównej Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu – Zastępcy Prokuratora Generalnego i uchylił wyrok z dnia 22 listopada 2019r. Sądu Okręgowego w Świdnicy, a sprawę przekazał do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

W dniu 22 lutego 2022r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny, po wywołaniu sprawy poinformował, że wpłynęła opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii dot. stanu zdrowia osk. Leszka L. Biegły stwierdził, że stan zdrowia oskarżonego, nie pozwala mu na branie udziału w postępowaniu sądowym w zakresie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu. Możliwy jest jednak jego udział w postępowaniu w siedzibie sądu w niedalekiej odległości od jego miejsca zamieszkania.

Mając na uwadze treść opinii Sąd Rejonowy poinformował, że po ustaleniu właściwego sądu, znajdującego w niedalekiej odległości od miejsca zamieszkania osk. Leszka L., w jego siedzibie oskarżony za pośrednictwem łączy wideo, będzie brał udział w rozprawie Sądu Rejonowego w Wałbrzychu.

W dniu 11 sierpnia 2022r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny , po wywołaniu sprawy rozpoczął przewód sądowy, w którym osk. Leszek L. wzięt udział za pośrednictwem łączy wideo. Sąd dopuścił udział biegłego psychologa z uwagi na wiek oskarżonego i jego liczne schorzenia.

Po zwięzłym przedstawieniu zarzutów aktu oskarżenia przez oskarżyciela, oskarżony nie przyznał się do ich popełnienia i odmówił składania wyjaśnień oraz udzielenia odpowiedzi na poszczególne pytania.

Obrońca oskarżonego złożył wniosek o ponowne uzyskanie i dołączenie do akt sprawy materiałów archiwalnych (dowodów rzeczowych), zwróconych po uprawomocnieniu się wyroku.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny wydał kolejne postanowienie o powołaniu biegłego psychologa, w celu określenia możliwości brania udziału w postępowaniu przez oskarżonego Leszka L.

W dniu 24 marca 2023r. Sąd Rejonowy w Wałbrzychu III Wydział Karny zwrócił się do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Pragi Północ w Warszawie o przesłuchanie w drodze pomocy prawnej oskarżonego Leszka L. i zmienił postanowienie o

powołaniu biegłego psychologa.

2. W dniu 10 grudnia 2019 roku skierowano do Sądu Rejonowego w Legnicy akt oskarżenia przeciwko byłemu funkcjonariuszowi M.O. w Legnicy Leonardowi P. oskarżonemu o znęcanie się od stycznia do kwietnia 1983 roku nad działaczem opozycji Stanisławem Z., które jest zarazem zbrodnią komunistyczną i przeciwko ludzkości wraz z wnioskiem złożonym w trybie art. 335§2 i 3 k.p.k. o wymierzenie oskarżonemu kary uprzednio z nim uzgodnionej. Tutejsza Komisja otrzymała jednak z Sądu Rejonowego w Legnicy pismo zawierające informację, że wobec cofnięcia przez oskarżonego zgody na zaproponowaną karę Sąd ten skierował sprawę na rozprawę, której pierwszy termin wyznaczył na 12 marca 2020 roku. Z uwagi na chorobę sędziego w tym czasie rozprawa nie odbyła się, a termin jej odroczonego na 15 września 2020 roku. Tego też dnia sąd nie rozpoczął przewodu, bowiem uznał za zasadne – na wniosek obrońcy oskarżonego – przesłuchać tego ostatniego, na stałe mieszkającego w U.S.A., za pośrednictwem telekonferencji i w tym celu termin rozprawy odroczył na kolejny termin, tym razem na 19 lub 21 stycznia 2021 roku (sąd ma wybrać ostatecznie któryś z tych dni). W tym terminie jednak rozprawa nie odbyła się z uwagi na chorobę sędziego. Ostatecznie rozprawa miała się odbyć 26 maja 2021 roku. Po wywołaniu sprawy sędzia poinformował, że telekonferencja między Polską a U.S.A. w celu przesłuchania oskarżonego z przyczyn technicznych i prawnych nie może zostać przeprowadzona i należy poprzestać na odczytaniu wyjaśnień oskarżonego złożonych w toku śledztwa. Leonard P. w międzyczasie wypowiedział pełnomocnictwo swojemu dotychczasowemu obrońcy i ustanowił dla siebie nowego obrońcę, który złożył wniosek dowodowy o powołanie biegłego z zakresu medycyny sądowej w celu jednoznacznego ustalenia, czy na podstawie znajdującej się w aktach sprawy dokumentacji lekarskiej dotyczącej nieżyjącego obecnie pokrzywdzonego Stanisława Zabielskiego można ustalić, czy, a jeżeli tak, to które, obrażenia mogły być spowodowane na skutek przestępczego zachowania się oskarżonego. W celu rozpoznania tego wniosku oraz przesłuchania byłej żony i syna pokrzywdzonego wyznaczono termin kolejnej rozprawy na 15 lipca 2021 roku. Tego dnia sąd otworzył przewód, odczytano akt oskarżenia, sąd odczytał zeznania nieżyjącego pokrzywdzonego Stanisława Z. i przesłuchał jego syna Dariusza Z.. 30 września 2021 roku Sąd zakończył postępowanie dowodowe i zamknął przewód sądowy, a w celu wygłoszenia przez strony mów końcowych przez strony i ogłoszenia wyroku rozprawę przerwał do 22 grudnia 2021 roku. Ostatecznie wyrokiem z 5 stycznia 2022 roku, sygn. akt II K 1624/19, Leonard P. został w całości uznany za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i skazany na dwa lata pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na dwa lata próby oraz grzywnę w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych za każdą z nich, a także zasądzono od skazanego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe i wymierzono opłatę w kwocie 1300 złotych. Wyrok ten jest zgodny z wnioskami prokuratora i uznany został więc przez niego za słuszny.

Od wyroku tego odwołał się jednak obrońca oskarżonego, które uwzględnił Sąd Okręgowy w Legnicy, który zmienił powyższy wyrok poprzez umorzenie postępowania z uwagi na przedawnienie karalności czynu. Od orzeczenia tego wywiedziona została do Sądu Najwyższego kasacja przez prokuratora I.P.N., która przez ten Sąd została uwzględniona i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy, który wyrokiem z 30 kwietnia 2024 roku odwołanie obrońcy oddalił i zaskarżony przez niego wyrok Sądu I instancji utrzymał w mocy przyjmując, że swoim działaniem skazany Leonard P. swoim czynem wyczerpał ustawowe znamiona zarówno zbrodni komunistycznej, jak i zbrodni przeciwko ludzkości.

3. W dniu 19 stycznia 2023 roku został sporządzony akt oskarżenia przeciwko byłemu prokuratorowi Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Bydgoszczy Markowi A. o to bezprawne tymczasowe aresztowanie ośmiu działaczy szczecińskiej „Solidarności” oraz bezpodstawne sporządzenie przeciwko nim aktu oskarżenia i podżeganie składu sędziowskiego Sądu Pomorskiego Okręgu Wojskowego w Bydgoszczy na sesji wyjazdowej w Szczecinie do uznania ich za winnych popełnienia zarzucanych im czynów i skazania na surowe kary bezwzględnego pozbawienia wolności.

Materiały w tej sprawie zostały wyłączone z akt opisanego wcześniej Śledztwa S 66.2019 dotyczącego przekroczenia uprawnień przez funkcjonariuszy państwa komunistycznego w postaci tymczasowego aresztowania, a następnie skazania wyrokiem z 16 grudnia 1982 roku, sygn. akt SoW 407/82, na kary bezwzględnego pozbawienia wolności w/w działaczy „Solidarności”. Wszyscy pokrzywdzeni byli działaczami N.S.Z.Z. „Solidarność” w Szczecinie – do czasu wprowadzenia stanu wojennego jej legalnych struktur, a po 13 grudnia 1981 roku rozpoczęli kolportaż nielegalnej dla ówczesnych władz gazetki, w której prezentowali swoje krytyczne stanowisko wobec wprowadzenia stanu wojennego i jego autorów oraz informowali społeczeństwo o faktach nie podawanych do publicznej wiadomości przez komunistyczną władzę. W okresie od marca do kwietnia 1982 roku zostali zatrzymani, a następnie tymczasowo aresztowani przez prokuratora Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w Szczecinie pod zarzutem działalności w nielegalnej organizacji i przekazywania w tychże pisemkach treści nieprawdziwych, mogących wywołać rozruchy i niepokoje społeczne. W sprawie tej wdrożono tryb doraźny, w którym zastosowanie tego środka zapobiegawczego było obligatoryjne. 16 grudnia 1982 roku zostali wszyscy skazani przez Wojskowy Sąd Garnizonowy w Bydgoszczy na sesji wyjazdowej w Szczecinie na kary bezwzględnego pozbawienia wolności w granicach od jednego roku do dwóch lat. W maju 1992 roku Sąd Najwyższy w wyniku rozpoznania rewizji nadzwyczajnej Prokuratora Generalnego uniewinnił wszystkich skazanych uznając, że nie zostały spełnione elementy strony podmiotowej i przedmiotowej czynu polegającego na rozpowszechnianiu nieprawdziwych wiadomości, a w fakcie, że skazani utworzyli nielegalną

organizację bark jest społecznego niebezpieczeństwa czynu. Dokonana została analiza dotycząca innych spraw prowadzonych przez prokuratora Marka A., który w przedmiotowej sprawie prowadził śledztwo kończąc je sporządzeniem akt oskarżenia i występując przed sądem. Sporządzono protokoły oględzin tych akt, z których wynika, że prokurator ten w okresie trwania stanu wojennego w latach 1982 – 1983 aktywnie i z dużym zaangażowaniem prowadził postępowania przeciwko członkom opozycji antykomunistycznej, które w zdecydowanej większości kończył sporządzaniem aktów oskarżenia, a występując przed sądem oskarżenie popierał i żądał wymierzenia surowych kar, najczęściej w postaci bezwzględnego pozbawienia wolności. Przeprowadzono szczegółową analizę zakwestionowanych przez ówczesne władze nielegalnych wydawnictw i prasy związkowej, których treści były podstawą skazania w grudniu 1982 roku obecnych pokrzywdzonych pod kątem ustalenia, czy treści te mogły być faktycznie uznane za nieprawdziwe i mogły wywołać niepokój publiczny. Analiza tych pozycji wskazuje, że w żadnej mierze nie nawoływały one do zakłócania porządku publicznego i nie zawierały nieprawdy, natomiast jest tam szereg artykułów, analiz i wzmianek o bieżącej, ówczesnej sytuacji. Materiały te są, jak na ówczesne realia, wręcz stonowane, napisane językiem kulturalnym, bez agresji i pozbawione jakichkolwiek wulgaryzmów.

19 stycznia 2023 roku prokurator O.K.Ś.Z.p.N.P. we Wrocławiu skierował w tej sprawie akt oskarżenia, a po upływie prawie dziewięciu miesięcy Wojskowy Sąd Garnizonowy w Szczecinie postanowieniem z 4 października 2023 roku zwrócił sprawę prokuratorowi w celu uzupełnienia śledztwa poprzez ustalenie adresów zamieszkania, numerów telefonów, telefaksów i adresów poczty elektronicznej pokrzywdzonych, a następnie ich przesłuchanie, doręczenie formularzy pouczeń o prawach i obowiązkach pokrzywdzonego, a w przypadku ich śmierci ustalenie osób, o których mowa w art. 52 k.p.k. i zrealizowanie obowiązku, o którym mowa w art. 52§2 k.p.k.. Na postanowienie to prokurator 23 października 2023 roku złożył zażalenie do Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu podnosząc w nim obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 344a§1 k.p.k., która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, polegającą na błędnym zastosowaniu tego przepisu jako podstawy zwrotu powyższej sprawy prokuratorowi w celu uzupełnienia śledztwa, bowiem z akt sprawy jednoznacznie wynika, iż w toku postępowania przygotowawczego zgromadzono pełny materiał dowodowy i wykonano wszystkie konieczne, możliwe do przeprowadzenia, czynności zmierzające do ustalenia adresów zamieszkania wszystkich pokrzywdzonych bądź osób dla nich najbliższych, które jednak nie przyniosły pożądaných rezultatów. Sąd odwoławczy zażalenie to uwzględnił i przekazał sprawę Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w Szczecinie w celu jej rozpoznania. Obecnie oczekiwane jest wyznaczenie terminu rozprawy.

4. W dniu 25 sierpnia 2023 r. w śledztwie prowadzonym pod sygn. S 77.2022.Zk sporządzono akt oskarżenia przeciwko Ryszardowi Sz., który następnie w dniu 5

września 2023 r. skierowano do Wojskowego Sądu Garnizonowego we Wrocławiu. Ryszarda Sz. oskarżono o to, że w dniu 13 lutego 1982 r. w Świdnicy jako wiceprokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej we Wrocławiu będąc jednocześnie funkcjonariuszem państwa komunistycznego działającego w strukturach państwa komunistycznego posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych, działając ze względów politycznych jako funkcjonariusz państwa komunistycznego stosującego masowe represje w szczególności wobec osób będących w opozycji wobec ówczesnej władzy w postaci wprowadzenia w Polsce stanu wojennego, przyjmując w sposób sprzeczny ze zgromadzonymi dowodami w sposób niekorzystny dla Roberta Biedki przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wydał postanowienie o wszczęciu śledztwa o sygn. Pgśl II-74/82 przeciwko Robertowi Biedce o przestępstwo z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o stanie wojennym* z zastosowaniem przepisów art. 1 ust. 1 pkt. 5 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego*, tj. w trybie doraźnym, w tym samym dniu sporządził postanowienie o przedstawieniu zarzutów zarzucając Robertowi Biedce popełnienie przestępstwa z art. 48 ust. 2 i 3 dekretu *o stanie wojennym* polegającego na tym, że „w okresie od 13.02.1981 r. do 12.02.1982 r. w Świdnicy sporządził, przechowywał i przenośli ulotki i inne materiały zawierające fałszywe wiadomości mogące wywołać niepokój publiczny i rozruchy”, ogłosił to postanowienie wyżej wymienionemu i przesłuchał go w charakterze podejrzanego, a następnie wydał postanowienie o tymczasowym aresztowaniu Roberta Biedki na okres do dnia 12 maja 1982 r. na podstawie art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego* pomimo, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zabezpieczonych biuletynów sygnowanych przez NSZZ „Solidarność” Region Dolnośląski zatyt. „*Wiadomości Ziemi Świdnickiej*” nie zawierał wiadomości w ogóle, bądź nie były to wiadomości w rozumieniu art. 48 cyt. dekretu, a tym samym brak było podstawy do uznania, że zachodzi podstawa do wszczęcia śledztwa wobec Roberta Biedki oraz, że swym zachowaniem wypełnił on ustawowe znamiona zarzuczonego mu przestępstwa, która to okoliczność była temu prokuratorowi wiadoma, a ponadto brak było również podstawy do stosowania wobec Roberta Biedki przepisów dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. *o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego* oraz środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na podstawie przepisów wyżej wymienionego dekretu, co skutkowało bezprawnym pozbawieniem wolności Roberta Biedki na okres powyżej dni 7 od dnia 13 lutego 1982 r. do dnia 31 marca 1982 r., co stanowi działanie na szkodę interesu prywatnego oraz represje i poważne prześladowania ze strony Ryszarda Sz. jako funkcjonariusza państwa komunistycznego o znamionach zbrodni przeciwko ludzkości z powodu

prowadzonej przez Roberta Biedkę działalności antykomunistycznej i głoszonych przez niego poglądów sprzecznych z ówczesną linią polityczną, którymi kontestował on ówczesny system społeczno – polityczny, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk i art. 189 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.
Aktualnie Sąd nie wyznaczył jeszcze terminu rozprawy.

5. W dniu 21 grudnia 2023 r. w śledztwie prowadzonym pod sygn. S 53.2021.Zk sporządzono akt oskarżenia przeciwko Januszowi K., który następnie w dniu 29 grudnia 2023 r. skierowano do Wojskowego Sądu Okręgowego we Wrocławiu. Janusza K. oskarżono o to,

że :

I/ w okresie od dnia 24 sierpnia 1982 r. do dnia 3 września 1982 r. we Wrocławiu jako podprokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej we Wrocławiu będąc jednocześnie funkcjonariuszem państwa komunistycznego działającego w strukturach państwa komunistycznego posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych, działając ze względów politycznych jako funkcjonariusz państwa komunistycznego stosującego masowe represje w szczególności wobec osób będących w opozycji wobec ówczesnej władzy w postaci wprowadzenia w Polsce stanu wojennego, przyjmując w sposób spreczny ze zgromadzonymi dowodami w sposób niekorzystny dla Wojciecha Bindy przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wydał w dniu 24 sierpnia 1982 r. postanowienie o utrzymaniu w mocy zastosowanego bezpodstawnie w dniu 14 stycznia 1982 r. wobec wyżej wymienionego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania pomimo oczywistego braku podstawy do dalszego jego stosowania przyjmując, iż zachodzi uzasadniona obawa, że Wojciech Binda będzie się ukrywał oraz, że stopień społecznego niebezpieczeństwa zarzuconego mu czynu jest znaczny, co skutkowało dalszym bezprawnym pozbawieniem wolności Wojciecha Bindy na okres powyżej dni 7 od dnia 24 sierpnia 1982 r. do dnia 24 września 1982 r., a następnie po przesłuchaniu wyżej wymienionego w charakterze podejrzanego w dniu 26 sierpnia 1982 r., sporządzeniu w tym samym dniu protokołu końcowego zaznajomienia z materiałami śledztwa i wydaniu postanowieniu o jego zamknięciu – sporządził w dniu 3 września 1982 r. akt oskarżenia przeciwko Wojciechowi Bindzie zarzucając mu popełnienie przestępstwa z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym polegającego na tym, że „w okresie od 14 grudnia 1981 r. do 12 stycznia 1982 r. we Wrocławiu działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami sporządzał, przechowywał oraz kolportował nielegalne wydawnictwa Regionalnego Komitetu Strajkowego NSZZ „Solidarność” zatytułowane „Z dnia na dzień” oraz „Rządy kłamstwa”

zawierające w swej treści nieprawdziwe wiadomości o sytuacji społeczno-politycznej w kraju po wprowadzeniu stanu wojennego, które mogły wywołać niepokój publiczny lub rozruchy” pomimo, że zgromadzony w sprawie materiałów dowodowy w postaci zabezpieczonych wydawnictw nie zawierał wiadomości w rozumieniu art. 48 cyt. dekretu, mając charakter wyłącznie wysoce krytycznych komentarzy o ówczesnej rzeczywistości po wprowadzeniu stanu wojennego, stanowiąc realizację jednego z podstawowych praw obywatelskich jakim jest wolność słowa, a tym samym brak było podstawy do uznania, że Wojciech Binda swym zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona zarzuconego mu przestępstwa, do przypisania którego koniecznym było wykazanie czego nie uczyniono, że wymienione wydawnictwa zawierały wiadomości fałszywe, mogące poprzez treść tam zawartą wzbudzić niepokój publiczny i rozruchy, które to okoliczności były temu prokuratorowi wiadome, co stanowi działanie na szkodę interesu prywatnego oraz represje i poważne prześladowania ze strony Janusza K. jako funkcjonariusza państwa komunistycznego o znamionach zbrodni przeciwko ludzkości z powodu prowadzonej przez Wojciecha Bindę działalności antykomunistycznej i głoszonych przez niego poglądów sprzecznych z ówczesną linią polityczną, którymi kontestował ówczesny system społeczno – polityczny, tj. o przestępstwo z art. 231 § 1 kk i art. 189 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu,

II/ w dniu 14 lipca 1982 r. we Wrocławiu jako podprokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej we Wrocławiu będąc jednocześnie funkcjonariuszem państwa komunistycznego działającego w strukturach państwa komunistycznego posługującego się na wielką skalę terrorem dla realizacji celów politycznych i społecznych, działając ze względów politycznych jako funkcjonariusz państwa komunistycznego stosującego masowe represje w szczególności wobec osób będących w opozycji wobec ówczesnej władzy w postaci wprowadzenia w Polsce stanu wojennego, przyjmując w sposób sprzeczny ze zgromadzonymi dowodami w sposób niekorzystny dla Ryszarda Pietrzaka podejrzanego o popełnienie przestępstwa z art. 48 ust. 2, 3 i 4 dekretu o stanie wojennym polegającego na tym, że „w okresie od 14 grudnia 1981 r. do 12 stycznia 1982 r. we Wrocławiu, czynem ciągłym, działając wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz innymi osobami sporządzali przy użyciu powielacza, w oparciu o matryce dostarczone przez Matusiewicz oraz sporządzone we własnym zakresie ulotki p.t. „Z dnia na dzień” sygnowane przez NSZZ „Solidarność” Regionalny Komitet Strajkowy oraz ulotki p.t. „Rodacy”, których treści zawierały fałszywe wiadomości dotyczące działania sił porządkowych i sytuacji w Polsce, które to wiadomości mogły wywołać niepokój publiczny, a następnie ulotki te kolportowali” przekroczył swoje uprawnienia w ten sposób, że w trakcie posiedzenia Sądu Śląskiego Okręgu

Wojskowego we Wrocławiu o sygn. SoW 323/82 nakłaniał sędziów składu orzekającego tego sądu do nieuwzględnienia wniosku obrońcy Ryszarda Pietrzaka z dnia 8 lipca 1982 r. o uchylenie zastosowanego wobec wyżej wymienionego bezpodstawnie w dniu 14 stycznia 1982 r. na podstawie art. 8 ust. 1 dekretu z dnia 12 grudnia 1981 r. o postępowaniach szczególnych w sprawach o przestępstwa i wykroczenia w czasie obowiązywania stanu wojennego, tj. w trybie doraźnym środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania i do dalszego stosowania tego środka, w efekcie czego sąd wniosek ten pozostawił bez uwzględnienia, skutkiem czego było dalsze bezprawne pozbawienie wolności Ryszarda Pietrzaka na okres powyżej dni 7 od dnia 14 lipca 1982 r. do dnia 24 września 1982 r. pomimo, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci zabezpieczonych ulotek nie zawierał wiadomości w rozumieniu art. 48 cyt. dekretu mając charakter wyłącznie wysoce krytycznych komentarzy o ówczesnej rzeczywistości po wprowadzeniu stanu wojennego, stanowiąc realizację jednego z podstawowych praw obywatelskich jakim jest wolność słowa, a tym samym brak było podstawy do uznania, że Ryszard Pietrzak swym zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona zarzuconego mu przestępstwa, do przypisania którego koniecznym było wykazanie, czego nie uczyniono, że wymienione ulotki zawierały wiadomości fałszywe, mogące poprzez treść tam zawartą wzbudzić niepokój publiczny i rozruchy, które to okoliczności były temu prokuratorowi wiadome, co stanowi działanie na szkodę interesu prywatnego oraz represje i poważne prześladowania ze strony Janusza K. jako funkcjonariusza państwa komunistycznego o znamionach zbrodni przeciwko ludzkości z powodu prowadzonej przez Ryszarda Pietrzaka działalności antykomunistycznej i głoszonych przez niego poglądów sprzecznych z ówczesną linią polityczną, którymi kontestował ówczesny system społeczno – polityczny, tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 231 § 1 kk i art. 189 § 2 kk przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 2 ust. 1 i art. 3 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

Do tej pory odbyły się dwie rozprawy sądowe (sygn. Sg 4/23). Na rozprawie w dniu 14 lutego 2024 r. z udziałem oskarżonego sąd uprzedził o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu (art. 4 § 1 kk). Z kolei, w dniu 22 lutego 2024 r. nie stawiał się oskarżony (nie powiadomił sądu o przyczynie niestawiennictwa). Sąd odroczył rozprawę na dzień 27 marca 2024 r. celem ponownego wezwania oskarżonego.